

Hi ha por de parlar clar

El primer de març els ciutadans van situar Socialdemocràcia i Progrés a l'oposició i a la dreta –a liberals i a DA– els han donat gairebé tots els instruments democràtics de poder. La majoria absoluta a DA i el primer grup parlamentari de l'oposició als liberals.

Però la majoria dels ciutadans i ciutadanes demanen a totes les forces polítiques el mateix: recuperació econòmica i creació d'ocupació i, també, que es preservi l'Estat del benestar.

Aquesta és també la nostra feina, la nostra responsabilitat.

Una responsabilitat que els consellers generals d'SDP van exercir el dijous 2 d'abril votant, negativament i alhora argumentadament, el projecte de llei de mesures urgents per a l'establiment dels mecanismes de reestructuració i de resolució d'entitats bancàries.

La llei que va adoptar el Consell General enmig d'una llastimosa improvisació –al darrer minut el pànic es va apoderar de la majoria en comprovar que tanta extrema urgència i necessitat no els havia impedit presentar un nyap amb un article mal redactat– i d'un menysteniment mai vist dels elegits.

El que havia de ser la darrera versió del projecte, que es va enviar als consellers generals el dimarts a quarts d'onze de la nit, encara va ser modificat poques hores després

i el text que el Govern va entrar al registre del Consell General el dimecres 1 d'abril a les 17.15 hores havia estat modificat una altra vegada.

Els consellers d'SDP van estudiar tanmateix el text i en una primera anàlisi d'urgència van trobar-hi cinc aspectes que plantejaven seriosos dubtes quant a la inconstitucionalitat de les disposicions que, a corre-cuita i d'amagatotis, el Govern d'Antoni Martí havia posat al text.

Víctor Naudi va parlar clar: no és admissible que es vulgui fer adoptar al Consell General decisions que s'han de prendre en el marc de procediments judicials o administratius.

La posició dels consellers d'SDP no va agradar gens al ministre de Finances.

Sota l'aixopluc d'una falsa unitat nacional, el Govern volia que tothom li beneís l'actuació dels darrers 25 dies. I també volia fer oblidar el que Víctor Naudi, parlant clar, havia dit el dimarts dia 31 de març durant el debat d'investidura: que el Govern sabia setmanes abans de la declaració del FinCEN el que s'estava cuinant. I ho havia amagat.

Que uns consellers generals argumentessin fonamentadament la inconstitucionalitat de diverses disposicions del projecte de llei el va molestar i el va neguitejar.

El ministre Jordi Cinca va replicar així que ell havia anat al Consell General a parlar de

política i d'economia i no del que considerava supèrflues qüestions jurídiques.

Ja ho veuen: alertar que hi ha disposicions inconstitucionals en un text d'enorme transcendència política i econòmica no és ben vist pel Govern d'Antoni Martí.

Ja sabem que el cap de Govern no va votar la Constitució. Però que no la volgués no l'excusa, ni a ell ni el seu Govern, de l'obliviació de respectar-la, tal com va prometre a Casa de la Vall quan va ser nomenat cap de Govern.

Escoltant el ministre de Finances hem de pensar que per a la gent de DA no es governa per la societat, sinó per l'economia. Només problemes econòmics, números, xifres i la resta són punyetes.

S'han de quadrar els números, diuen, quan del que es tracta en aquest afer és de fer *quadrar*, és a dir, de fer passar per l'adreçador, les persones. I entre aquestes, els empleats de BPA, als quals han volgut ensarronar amb una disposició addicional segona que, parlant del reconeixement dels drets dels treballadors, només fa una declaració de bones intencions que en el cas que es constituís una entitat pont en el procés de resolució de BPA "... s'ha de donar ocupació laboral al personal d'aquesta entitat amb preferència a qualsevol tercer".

Amb aquesta manera de fer del Govern Martí-Cinca (¿o hauríem de dir Cinca-

Martí?) els debats polítics es desdibuixen. Apareixen noves formes d'impositura ideològica.

Primer fou el discurs dels excessos (dels que ells, Antoni Martí el primer, havien fet): s'ha de pagar la festa.

Després el desig virtuós de l'austeritat.

Ara, dijous passat al Consell General, s'ha arribat al discurs del populisme en una fórmula nova: agafar els empleats de BPA com a coartada per intentar aconseguir que tot l'arc parlamentari beneeixi la precipitació i els errors del Govern. I l'ocultació d'informació.

¿Què serà el següent? ¿Què hem d'esperar que es legisli properament?

A més a més d'oportunista, aquesta manera de fer és força immoral.

I per completar la feina, per aprofitar la crisi provocada a BPA per fer un vestit jurídic nou que consagri legalment diverses barbaritats, és necessari decretar la suspensió de la política per imperatiu econòmic. Perquè per a determinats projectes –no pas polítics– la qüestió del sentit –¿quin país volem?– és un destorb, una qüestió secundària que molesta.

Per això els va molestar que Víctor Naudi i SDP no tingués por de parlar clar i els plantés cara.